

Pierre Ronsard și Mihail Eminescu
31/5

- Un prețios exemplu de analogie sufletească -

Muzeul
Literaturii
Române 288/
1

Împerechirea numelor de mai sus, va părea de rigură, foarte curioasă, mai
ales celor care — cunoștință opera poetului român — nu sunt totuși străini, nici
de opera faimosului ref al „Plaadei” francez, precum nici de marca distan-
ță de ani, care îi separă pe amândoi.

Timbul înălțat — „descalcul” nostru al tuturor — ~~mai joacă~~ le mulțe ori
în ~~pe~~ archeologului conștiință, care descoperă pentru ~~noile~~ ^{cei în viață încă} poalele, nu numai
secretele intime ale poetilor defuncti, precum și inscripțiile starse la vânturi și ploli, de
pe marmura monumentelor, ~~la~~ chiar și analogiile sufletești între anume disperați-
analogii, care în cîntă timpului, ~~le~~ ^{continuă} și gădările și simțirea și aspirațiile lor,
sprijinile și ^{perpetue} “frumoș etern”.

O analogie identică între Pierre Ronsard și Mihail Eminescu, am descoperit-o
mai anii trecuți, când ziarele din Franța, anunțau că „Societatea literară și artistică”
din Touraine — leagănul de naștere al lui Pierre Ronsard — hotărăse să nu mai res-
pecte dorinta ilustrului lor compatriot, de a mi se ridică nici un monument, aşa după
cum, în fiecare toră, se obisnuia să se cinstească după moarte, numele și opere
mai multor artiști. Ziarele mai abogaau ^{împotriva} această idee, fusese întrățigătoare cu un
mare entuziasmul de către toate cercurile intelectuale, unde Pierre Ronsard, după 350
de ani, tot mai are admiratori, chiar și zilele noastre.

~~De~~ ^{De} data astă ~~în~~, se repetase același întrebare ca și în alte bătălii, băni un
monument ridicat lui Pierre Ronsard, să nu fi constituit un act de impietate,
fata de memoria marilor poet, care în testamentul său, în exprimarea dorinței să
nu se strice nici un bloc de marmură neamăpată, pentru a-i eterniza numele.

Același dorință, de altfel, Pierre Ronsard și-a mai exprimată în timpul vieții
sale și arruncă în următoarele versuri:

Je défends qu'on me rompe
Des marches pour la pompe
de rouloir mon tombeau
Bâtir plus beau...

Mais bien, je veux qu'un arbre
M'ombrage, au lieu l'un membre —
Arbre qui soit couvert
Toujours de vert!...

Dare între aceste două strofe ale lui Pierre Ronsard și faimovașa poezie a lui Mihail Eminescu - "Mai am un singur dor" - nu există nici o asemănare?

Ei văz că "he!" De ceea ce mai mult, există chiar și o puternică analogie reflecțională, pe care credință, că-i de prisos și mai dovedesc. Mă voi mărgini numai să pun făță în făță, poezia lui Pierre Ronsard, și poezia lui Mihail Eminescu, la îndărjor ceterilor mei, plăcută sarcină de a trage și singuri concluzii. Să tem dor, că răstul și lui Eminescu:

Nă vrăiu niciu bogat

Făchie și flămuri,

Ci'nu împloți un pat

Să înere zâmbu... .

Fără mai departe :

Deasupra - mi teiul sfânt

Să și răutare florăren!...

Cât ne priveste pe noi, dorința lui Mihail Eminescu, în parte a fost ineleptă. La mormântul lui, cu fei în răutare florăren în piele acu, la fel... În preajma cimitirului de la Bellu înăuntru, nu se vad nici falangile, nici respirația senină, a tuturor apelor, nici cântecele le buciului și nici luna care să aleargă peste lungile răfurii de brad... cum nu există...

În schimb iată, la capătăinul poetului, să plâns mult, mult de tot, în epigori; și an continuat plânsul, în atât de insipide volume de versuri, în patăcăvara, volumul de versuri al lui Mihail Eminescu, de rigă că ar fi trebuit să și rozească de răzine, măcar coperta...

Ce vor face ieri urmării lui Pierre Ronsard?

Cu toate că numele sefului "Plealei" nu mai are astăzi nicio de un moment de marmură, ca să fie perpetuat... totuști, monumental lui a fost comandat unuia mare sculptor francez...

Ce să mai fi întâmplat, pe urmă, nu stiu. N-am avut ocazia să mai aflu nimic din ziarele franceze.. Iuri pleacă să creștină, că monumentalul lui Pierre

Ronsard, dacă ar fi fost executat la timp, probabil ci trebuie să fie erit din baltă
sculptorului francez, mult mai frumos, mai artistic și mai conform cu visele
poetului, de căt ar fi erit poate, monumental lui Mihail Eminescu, pe care noi,
români — n'au găsit în cale să îl ridicăm nici imediat după moarte lui, nici
măcar ceea ce mai târziu...

Se pare iuri, că aceasta este soarta mulților poeți. Bune credință a
românilor n'opunem nici ordinea la înjorâtă. Dorada, Eminescu, de la Iași, de la
Constanta, de la Orașea mare și în parcul Dumbărăvenii.. Grandioase infinități
artistice iură, a acestei onorabile bune roînți, de cele mai multe ori, păcatuante
la fel, și la francezi și la români.

Cei care n'au voit să se odihnească de căt în torărăstie practinească
ar ~~deosebi~~ unui tei său alt arbore verde... cei care n'au voit să se desfășoare
după moartea lor, nici un fest, ~~nici~~ nici un monument funerar sau comemo-
rativ, să deele prilej „mitilelor” de a se lăuda cîs iuri... și arănd agen-
ci-i prea măresc pe morți... Toti acestia, după moartea lor, vor avea ~~pe-~~
~~reședință postumă de a~~ respiră mai întâi diferențele parfumerii retrice său elegante,
să în urmă abia, adevărățul parfum natural al florilor, ~~pe~~
— care s'ingrijă totuș pe an — le vor săvăda piatra femeioră, cu alte
brize, de căt buzele celor care viață să mai vină, măcar ^{tot} s'ingrijă totuș pe
an — ce să-și facă latoria făcă de morți nemuritori...

Tată pentru ce am înămărit să facă împreună acestor două
nume ilustre: Pierre Ronsard și Mihail Eminescu...

Ion Minulescu